

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap januarius 21^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Folytatása.)

Magócsy, ki heves hirtelen lobbanó haragú, de tettét olly hamar megbánó is volt, igaztalanságát csak hamar kezdé átlátni; azonban annak megvallását, hogy nem jól tett, büszkesége még is gátlá, és ez sokszor olly tette készteté, mellyet később keservesen megbánt. Most is érzé ő, hogy éltenek megmentője iránt kemény, igaztalan volt; de azt megvallani nem akará. Ennél fogva hosszú szünet után így szólt:

„Legyen! ő szabad; de velem, kit így megsértett, többé nem maradhat. Nagy szükségem volna ugyan fegyverére; de őt, ki bizalmammal így visszaél, mellőznöm kell. Menj, megbocsátok! megbocsátom, hogy irántam, ki második atyád voltam, illy hálátlan valál. Hálátlanság a' legfeketebb bűn; hálátlanság 's árulás az emberiséget barommá alacsonyító vétkek.“

„Igen, most valót szóllál; de nyilad ten fejedre sujtád. Hogy irántam hálátlan vagy, nem akarom emliteni; de hogy a' haza ellen áruló vagy, midőn egy ügyeért vivó kartól megfosztád, nem tagadhatod. Elmegyek; jelenlétemmel terhelni nem akarlak; de lesz még idő, jőnek még napok, mikor az eltaszítotttra meg fogsz emlékezni. Meggyaláztál, eltaszítottál; becsületemtől, éltem szerencséjétől megfosztottál; de én ezt mind megengedem. Isten veled! Isten veled is kedves! ha előbb nem, de a' siron tul bizonynyal egyesülni fogunk. Barátim, hadtársaim! Isten veletek is. Még csak egy kérésem van hozzád Magócsy! — Engedj atyántól búcsút vennem. Szegény öreget nagy hú emészténé, ha sorsomról valami bizonyost tőlem nem hallana.“

Ezzel Zsófiának, ki tört lilomként állt, kezét megszorítva, 's a' várparancsnoknak köszönve távozik.

Magócsy leányát, a' maga erejéből járni elégtelent, gyöngén karon fogva elvezeté.

IV.

Mint a' kétes tengerpálya
Változandó életünk;
Gyarló sajkánk majd vígan száll
Majd örvény közt süllyedünk.

BAJZA.

Néhány percz mulva Györgyöt ugyan azon szobába látjuk belépni, hol e' történet első szakaszában atyjától bort kért; Andort ugyan ott ülni, hol elsőbben láttuk; olly érzetekkel küszködni, mint első tekintetre szemléltük; azon képre meredt, azon szavakat hallatá, mellyeket már hallottunk.

Midőn a' merengésből felriasztott öreg az eltaszított ifjúnak e' szavait hallá: „atyám! Isten veled, én megyek“ bámulva nyitak rá szemei, 's vontatva kérde: „most? illy késő éjféiben, illy eltörődötteen; de hova?“

„Hova? azt a' sors tudja, melly lépteinket vezeti. — Késő éjféiben? A' kitaszítottak, száműzöttek nincs éjfélen, nincs nappal, nincs ut; ő megy vakon, iránytalanul, merre a' csillagzatok vezetik. Eltörődötteen? tagaim még törődöttebbek is lesznek; még sem találhatnak nyugalmat. De mire is a' testnek nyugalom; midőn a' sziv, a' fellázadt vér, megzavart kedély nem nyughatik.“

„György! mi zavart beszéd ez? — Eltaszítás, száműzés! — tán megháborodtál? szólj világosan, így nem értelek.“

„Világosan? — Halld tehát. A' czedrus az iszolaggal összezivódott, mivel ez amarra merészelt tekeredni, és megparancsolá neki, hogy tüstént lefoszolja, különben férgekkel rágatja-le. Vagy világosabban: a' sas megtiltá a' verébnek, hogy repkedni ne merészeljen, mert az csak nemesebb fajú állatoknak szabad. Szóval, Magócsy, mivel leányát szeretem, 's tőle viszont szerettetem, kegyelmesen elűzött.“

„Tehát a' te örömkelyhed is kezd már telni? benned is büntetted atyád vétke? — O természet! Isten! gondviselés, vagy bár mi vagy a' fellegek felett! Te ha késel is, látom, büntetésszel el nem maradsz.“

„Mit beszélsz atyám? — kérde György a' magába elmélyedt öreget — most viszont én nem értelek.“

„Azt fontolgatám, mi különösen rendeli-el a' sors a' halandók életpályáját. Egyiknek kéjmámor közt engedi letobzódni az életet; másikat gyönyöreinek közepette fojtja-meg; harmadikat agg napjaiban éri utól a' Nemesis, midőn már bizton hiszi magát; negyedikkel ismét ifjúsága virágában ürittetik ki a' keservek és szenvedések poharát. Te az utóbbiak számát szaporítád.“

„Mindegy az jó atyám. Ha ki kell üriteni, bár minő korszakban történjék, elég keserű biz' az. De most nem azért jöttem, hogy veled e' felől értekezsem, hanem hogy gondoskodásodért köszönve, tőled, — mi még engedtetett — bucsút vegyek. Távozásomon ne szomorkodj; engem úgy tekints, mint egy hadba menőt, kinek többszöri látásáról bizonytalan vagy. Lehet, hogy még találkozunk e' földön; az is lehet, hogy csak a' csillagokon túl.“

„Hallj tehát, mielőtt távoznál, — ha már a' sors illy korán szakaszt-el tőled — hallj tőlem egy titkot, melyet csak később akartam veled közleni, mellynek elviselhetésére azonban most eléggé edzettnek látlak. Te nem vagy fiam!“

„Nem fiad? — kiálta-fel György — öreg, megörültél?“

„O, tán jobb lett volna, ha igen. — Ugy van, te nem vagy fiam. De csak halld végig békével; ne szakaszd-meg beszédem fonalát. — Egy városban két ifjú 's két leány lakott. Egyik ifjú szegény, kevés elmével, tiszta, őszinte szívvél 's tettekre kész lélekkel, de semmi más egyébbel nem birt: másik gazdag, szinte tudományos, előkelő családból; sima nyelvű, édes mézes szavú; de mellette álnok csapodár. E' két ifjú jó barát volt, legalább annak látszék. Egyik minden esetre az is vala, minek látszék. A' szegény ifjú szereté egyik leányt, ki szép volt, mint napsugár; de kitől nem szeretteték, (mit ő nem tudott) 's elmellőzé a' másikat, ki szintén olly szép volt mint másik, kitől szeretteték; de ő viszont nem szereté. A' két barát együtt járt a' házhoz. A' szegény imádtá, buzgóbban mint Istenét (ezért is büntetteté) szenvedélye tárgyát, kit Lóranak neveztek; és az sem volt iránta hideg, legalább úgy mutatá. E' boldog hiedelem soká tartott. Az elmellőzött leány azonban naponként halaványabb lön; sohajai naponként sürűdtek; óránként fogyott; végre elgyengülve ágyba esett. Én csak három hónap múlva következett halála után tudám-meg, mi vitte sirba. Kedvesem azonban naponként komolyabb, visszatartózkodóbb, búsabb lön; utóbb könyűket láték gyakran szemeiben. Én azt hittem, nővéreért foly-nak. De barátom is naponként komolyabb lön; a' házhoz ritkábban jött; végre egészen elmaradt. Én a' mind inkább búsuló leányt vigasztalám, 's ő, egy délután, mellyen szokatlanul búsabb volt, mint máskor, kivallá, hogy barátomtól, ki most más felé jár, másnak hódol, anya lön. Mi érzések járták-el keblemet e' hirnek hallására, képzelheted. — „Ez az égnek sújtó kara — sugá egy belső szózat lelkemben, — a' miért az értted epedőt elhalni engedéd.“ Fejem zugott; a' világ mint valamelly ittással forgott velem; szívem elfogódott, lélekzetem megnehezült. De a' hűtelent, ki most a' legboldogtalanabb volt, még sem gyűlölheterm. Hamis barátom ellen azonban emész-

tő tüzzel égett a' boszú keblemben; házához mentem, gonoszságát szemére hánytam; 's midőn erény-védő buzgóságomon kacajra indult; egy kést ragadtam-fel az asztalról 's vele megsebesítém. A' seb nem volt veszélyes; nekem azonban szöknöm kellett. Tudván, hogy e' történet a' hölgynek is, ki miatt történt, kellemetlenséget szülhetne, helyzetét elébe terjesztve, szökésre bírák. A' két megcsalatott együtt bujdosott. Én a' szerencsétlent Pest megyében Szilágyra, egy szegény pór rokonomhoz, vittem. Két hónap mulva egy új polgárral szaporítá a' világot; de ő maga megszűnt lenni. Utolsó szava is csábítójának neve volt. E' szerelemből te származál. Én nevelésedet, minthogy anyádat mindig 's most mint árnyékot is szerettem, magamra vállaltam. Többet tanultál tőlem, mint helyzetekben, melly pórrá tett, szükséged volt reá. Később, midőn rokonom meghalt, kinek nevét viseled, 's te tizenharmadik évedet elérve a' fegyvert olly jól forгатád, miut bármelly nemes, utra indultam veled. Az uton, mint magad tudod, Zarkándyt nyolcz kóborló töröknek kelepcejéből levén szerencsém kiszabadítani, ide várnagynak hozattam, 's azóta itt élek. Ez itt anyád képe! — (most fellállott, 's a' képről a' lepelt félre voná) — mellyet még boldog szerelmem óráiban festettem-le, melly mesterséget német országon tanultam. E' gyűrűt pedig — (egy gyémántos gyűrűt vonván-elő a' fálnak egyik rejték nyílásából) — apád ajándékozá anyádnak; tartsd-meg, mint apádról maradt egyedüli öröködet."

(Folytatása következik.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

B a k o n y b é e l.

(Vége.)

A' ház mellett délnek virít egy kis virágos kert, nyugotnak pedig egy nagyobb gyümölcsös, mulatságos, és konyha kert; mellynek nagyobbítására, diszesítésére, és benne levő fák gyarapítására folyvást gond fordittatik már is szép sikerrel, a' különben pusztá, könnyen untató vadon lakosainak hasznukra is, kényelmökre is. E' kert, mellynek közepén Novák Chrisostomtúl építettett jókora ház áll — most üvegház és billard-szoba — valamint az egész monostor 1835-ben nagy diszt 's hasznot nyert a' kuttal, melly egy annyi idő óta hasztalan kínálkozó bővizű forrásból a' nyugoti részről föld alatti eger-csökhöz át hozatott-be, és különféle felszökésével szolgál a' nagy kertnek, hol szökése félőlnyi; a' háznak, mellynek alsó folyosóján a' konyha-falból csörgedez; a' mosóbáznak, mellyel a' két fürdő áll kapcsolatban; végre az árnyékszéknek tisztítá-

sára, hol minden víz összegyűl, és annak csatornáján a' Gerenczébe szakad. Ezt, melly már ugyan gondolatban volt a' mostani apát ur ide jöttének első éveiben, de még távolabb időre halasztva némmelly előfordult nehézségek miatt, sietteté az előbbi két évnek halatlan szárazsága, melly már a' források közepén is vég szomjúsággal fenyegeté Bakonybélnek lakosait is, marháit is.

2-or Az iskola. — Alig lépett Guzmics Izidor apátságába, mindjárt fő gondja volt, egy czélirányos iskolaházat építeni; teljes elhagyottságban levén az előbbi. Elkészült ez még 1833-ban. Az épület parton áll, és két részre oszlik; az egyik lakása a' tanítónak három szobával, kamarával, konyhával és istállóval; a' másik iskolaház, 150 gyermekre tágas, magas, világos, és száraz, mellyből mindenkor lehet kettőt készíttetni a' különféle tanulmányú fiatalság elkülönzésére. Most a' tanulók száma közönségesen 90 — 100-ra megy. Tanulnak a' még olvasni sem tudó szüléknek gyermekei olvasni, írni; továbbá a' hit és magyar történet tanulmányain kívül, a' helyesírást, számvetést, bibliát és földrajzot is tanulják, mellyhez könyvek, földabroszuk van. A' magukat megkülönböztetők minden félévi vizsgálat után ajándékokat, u. m. olvasókat, képeket, imádságos és más kisebb olvasó könyveket nyernek az apát kezéből. Az iskolai bemenet e' fölírást foglalja magában: „Ha van közötetek kisded, siessen én hozzám! 1833.“

3-or A' borostyánkút. — Ehhez egy délről ültetett hárs- és jávor-fasor két hidon vezet-át. Disze ez a' bakonyságnak, és a' sűrű, terebélyes bükkök miatt olly annyira el van rejtve, hogy főleg nyáron láthatlan mind addig, míg az ember oda nem ér. Egy 1826-ban épült 's felszentelt kápolna, csinos, keresztfa, és három egymás melletti tiszta, igen jó vizű forrás, több nyugvó helylyel és padokkal, valamint ékesítik e' tájt, ugy az ide való és idegen népség ajtatoságának pontjává is teszik. E' kört képező hely, hogy a' marha ne közelithessen, karfákkal van elkerítve, és közepén kis tavat foglal egy domborodott szigetekcskével. — A' kut fölött vala hajdan sz. Gunther magánya a' hagyomány szerint; de e' magányból már ma némelly alap-falakon kívül semmi nincs fön. Ama szemet sértő gödör, melly néhány év előtt még látható vala, nem régen betemetetett és tágas térré változtatott. Fölfelé bal és jobb oldalról elég kényelmes ut vezet. Itt amott a' fáradtnak pihenő helyek 's padok nyujtanak enyhet, ki midőn fölért, és tán a' legsűrűbb áthatlan bozótoktól és bokroktól tart, szemeinek egy fölséges pont ajálkozik, honnan öt nyíláson át a' legregényesebb tájakat, hegyváltozatokat, 's Gerencze folyam ritka csavargásait legkitünőbbben láthatja. Most már igen érdemes e' hely a' megtekintésre, és bizonyára még

érdekesb leend a' folyvást reá fordított szorgalom és szépítések által. — Az itt elsütött puska vagy mozsár durranásának visszhangja valóságos égháborúnak leghosszabb dörgéseit hallatja.

Volna még Bakonybél környékének sok szép és regényes tája, völgye, hegye, 's természeti kertje; de ezeket, minthogy inkább látni, mintsem leírni kell, elhallgatom. Csak ez egyet emlitem még, hogy az imént körülményesen leírt apátság, és bakonybéli helység a' mult évi septenber 24-én ünnepelte alapításának nyolcz százados ünnepét számos vendég és idegen nép jelenlétében. Ünnepe reggelén egymást követő mozsár-durrogások hívák a' mintegy 3000-re terjedő népet Isten házába, hol az egek urának egész egyházi szolgálattal Frankl Márton rátóti prépost mutatá-be az áldozatot, melly alatt egész hangászi és énekes karral adatott Nelson nagy miséje magyar szóval, fordítva Guzmics Izidor apát által. Ezt követte a' „Te Deum“ és utána Farkas Imre fehérvári kanonok, jeles ékesszóllásáról általján a' magyar hazában ismeretes, örökité az ünnepet egyházi szónokságával. Kettedfélkor a' mintegy 100-ra terjedt vendég-sereg ebédhez ült, melly alatt mozsarak durrogása között a' szokott köszöntések az uralkodó felséges udvarért, fens. nádorért, jó hazafiakért 's a' t. megtörténvén, a' vendégsor emlékül vevén a' kiosztott alkalmi versezetet, részint szétoszlott, részint pedig itt maradt, hangászati academiával mulatandó magát estve. És így az ünnepnek, mellynek körülményes leírása a' vendégek 's helység előjárói neveivel együtt bekötte örök emlék okaért a' könyvtárban elítetett, vége szakadt.

BRIEDL FIDEL.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Vizáradási jegyzetek.

Egyikéből azon értekezések közül, melyet a' Társalkodó (1833-dik évi 9-dik száma alatt) közölt tőlem a' tisztelt közönséggel „Vizmérő“ felírással, kitudhatni ezen vizmérői készüllet valódi mivoltát, 's láthatni egyszersmind a' budai vízmérték összehasonlítását az országszerte felállítottakkal. Ott többek között hitelesen említettett, hogy az 1775-diki Dunavizállás, melly az eddig ismeretes áradások között a' legmagasb polczra hágott, 24'-2''-1''' volt zerus fölött a' budai vízmérő szerint; ugy hasonlólag, hogy 1830-ban márczius 19-dikén délutáni 1 órakor, a' leolvasott víz-magasság 21'-7''-0''' volt. Egy másik értekezésben, melyet hasonlólag a' Társalkodó (1833-dik esztendei 64. és 65. száma alatt) közölt, 's mellynél a' felírás ez: „A' hidakról“ — kitanulhatni, hogy február 13-dikán 1833. a' Dunavizállás 9'-8''-0''' ról rögtön felszállt 12'-4''-0'''-re, 's hogy a' budai Dunapart egész hosszában a' jég egy tömeget képezett a' folyam medrének aljáig, melly szondiroztatván, 60-3'-6''-nek találtatott, 's szemközt az edénypiaccezal 105 öltá-vulságnyra a' parttól, egy jégfalom is emelkedett-fel, mellynek csucsa közel három öllel állott magasabban, mint volt a' Dunaviz tükre akkoriban, melly

összes jégtömeg mind e' mellett is egy két nap alatt megállapodása után eltűnt oly hamar, mint ha ott nem is létezett volna soha, 's melynek sokan pünkösdig ott maradását jóslák. A' Regélőnek 1837-diki 58-dik száma alatt olvashatni tőlem egy különön értekezést z' vízmérőről; melyeknek átolvasása könnyebb érthetéseül szolgálván ezen egésznek, ajálthatatik a' t. közönségnek.

A' Dunának idei rendkívüli nagy áradása illy szokatlan időben — mely folyamnak naponkénti álláspontja zerus fölött a' budai vízmérték szerint, látható a' cöttákból — valami különös tünemény; 's mivel a' folyamvizének e' változékony állapotja gyászos jövővel látszott eddig is már fenyegetni a' Dunamellékieket: joggal magára vonta a' közönség figyelmét 's részvétét, — élő emlékezetben tartván-fenn az 1830-diki áradást. Azon viz-magassági cöttákból, melyek a' hirlapok 's folyóiratok által köztudomásul adatnak a' közönségnek, láthatni, hogy a' jelen évi legmagasb vizállás január 6-dikán reggeli 6 órakor volt, midőn a' vízmérő 20'-6"-9"-öt mutatott, 's így tehát az 1830-diki csupán 1'-0"-3"-al volt magasabb ennél, 's hogy éppen ez időben Bécsben, az az, január 6-dikán 1838-ban a' nagy Dunahidon a' vizállás csak 0'-10"-, a' csatornában pedig 2'-4"-; január 7-dikén, a' nagy Dunahidon 0'-10"- — a' csatornában 2'-5"-; január 8-dikán a' nagy Dunahidon 0'-11"-, a' csatornában 2'-4"- volt; 's ennél fogva könnyű belátni, hogy miután Bécs elöntetésekor marcius 1-sőjén 1830. a' vízmérői mutató 17 lábön állott zerus fölött; most vízáradásról a' bécsi tájékon nem is lehet szó.

Ha a' Dunajégnek jelen állapotját szigorúan megtekintjük, láthatni, hogy az legtöbb helyen, jég-'s hóból összeolvasztott területeket képez, jelesül ott, hol zátonyok vannak, vagy hol a' folyam keskeny, — felül az egész a' folyam fenekéig, 's így több helyen gátolja a' viznek szabad lefolyását. Az eddigi tudósításokból ismeretes lön már, hogy a' jelen Dunavízáradás alább nem terjed Tolnánál, de feljebb sem Visegrádnál, 's hogy ennél fogva e' kijelelt hoszvonalban foglalkozik kizárólag azon veszély, mely folyó évi január kezdetével oly nagy mértékben látszott fenyegetni a' két testvérvárost.

Része azon tisztelt olvasóknak, kik a' Duna tájékát ismerik Kömlöd, Paks 's Tolna között, 's így folytatva le egész Batta helységig, és láták szemeikkel azon nagy kanyarulatokat, melyeket képez a' Duna, 's mely okból Fadd és Faisz között Tolnán felül néhány év előtt átmetszés is készült, hogy így a' Dunának egy rövidebb 's egyenesebb út szereztessék, — nevezetes jégtörölásokat gyaníthatnak, 's úgy elmélkedhetnek, hogy alkalmasint ezen várszeghi transsectio el van egészen tömve egymásra erőszakosan torlott jégtömegekkel, melyeket a' sok lehullott hó egy tökéletes egészszé ragasztott-össze, 's hogy így talán a' Fadd helység melletti, most már jobbadán elszálpolt Dunaágyon is jéghalmok ülnek-fel, melyek egész gátokat képeznek keresztül a' folyamon, 's több helyen is azon nagy kanyarulatban, mely Bogyiszló helység körül kigyózdik, — foglalják magukban a' rendkívüli dagálnak okait. Alig kételkedetni, hogy Kalocsa érseki város is, hova a' Foktő veszi irányát, a' várostól pedig az ér elballagva Faisz mellett, Bogyiszlón alul éppen ott, hol a' legnagyobb szerpentinak egyike végződik, szakad a' folyamba, — kiöntésnek volt kitéve, 's mind addig rettegteti azt a' Duna melléki, alacsony helyzetű tájakkal együtt, míg a' Duna meg nem tisztul egészen jégtömegeitől.

Az egészből az látszik következni, hogy különös vizkiöntési veszélytől nincs mit aggódni, főleg az érintett folyam - vonalhosszaságon kívül, 's hogy

váratlan tartós lágy időt leszámítva, mely a' nagy hőtömeg elolvadását rögtön eszközzené, félelem nélkül lehetünk az elöntéstől. A' Duna vizének jelen állapota, mely már január 13-dikán csak 16 láb volt zerus vagy a' legalacsonyabb víz fölött, azt látszik jövendőlni, hogy a' hóval vegyült jégtömegek, melyek nem ígérnek állandóságot — a' jégborítékkal együtt összetörendnek, 's mi előtt csak körületekintenek magunkat, bucsút veendnek tőlünk barátságosan. Ezen jégteritéket, bár miképp' akarna is valaki okoskodni, összehasonlítani semmi esetben sem lehet, még távulról sem, az 1830-kival, ha csak az akkorinál a' reaumuri thermometer szerint, még nagyobb hidegség-fokot nem veszünk-fel, 's ezen oknál fogva nagy vízáradás szükséges nem leend annak elhordatására, idő előtt még darabokra hullván azok össze. — Ezen vízáradási okok hiteles kikutatásaul fensőbb helyről eredt rendelések 's utasítások, bebizonyítandják nem sokára, ha valljon ezen gyanítás 's okokon alapult állítás, egész mértékében beteljesül-e, vagy nem?

E' rendkívüli eset a' Dunavíz-áradással alkalmas annak bebizonyítására, hogy a' nélkül, hogy még volna álló hidunk Buda 's Pest között, illyes meglepetések a' vízdagálytól könnyen megtörténhetnek, az az, hogy az alacsonyabb fekvésű folyam-melléki tájakok vízzel elboritathatnak. Hallanók csak most azon lármát, tobzódást, mely a' jelen helyzetetésnél minden oldalról vízszhangzanék, ha álló hid egy vagy két kötőmör-oszloppal a' folyamágyra állítva, egyesítne a' két testvér várost; nem volna-e a' hid egyedüli oka legtöbbek előtt a' mostani vízdagálynak, 's az elöntéstől eredt minden bajnak? Mennyi átok terhelné most a' hidépítőmesternek fejét, kinek a' nélkül, hogy legkevesebb okot is nyújtott volna e' bajra, ártatlanul kelleme hordoznia a' reá halmozott terhet, a' szemrehányást. A' következes idővel mindent felvilágosítand, 's ez oknál fogva felhagyunk szívesen ezen kérdéses dolog hosszabb fejtegetésével! Igaz tehát, hogy a' ki minden embernek kívánsága szerint tehetne, attól maga az Isten is vehetne oktatást, 's hogy minél buzgóbban 's mélyebben buvárkodunk, annál határtalanabbnak látszanak előttünk azon tárgyak, melyek még nincsenek világosságra hozva, 's annál inkább meggyőződünk arról, mit nem tudunk.

NOVÁK DANIEL.

Komolyrejtvény.

(Aenigma.)

Általam siet minden tárgy	Én gyógyítom-meg sebedet,
Az enyészet ülébe;	Ha rejtezik kebledben,
Nincsen, a' ki vas fogamnak	Vagy ha forró kívánságod
Állhatna ellenébe.	Nem teljesül éltedben.

Azért hát mindenek előtt

Én vagyok legnagyobb kincs,

És így engem ne vesztess,

Mert ennél nagyobb bűn nincs.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: szőlőfürt.

Figyelmeztetés. — E' lapoknak ama t. pártfogói, kik előfizetésük megtételével elkéstek, értesítettnek, hogy azokat mennél előbbi megrendelés után még teljes példányban nyerhetik az idei első számtól kezdve.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.